

Sygn. akt II Ca 482/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski

Protokolant Dorota Hordziejewska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta S. W. – Zarządu (...) w W.

przeciwko P. J.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 4 lutego 2015 roku, sygn. akt I C 1453/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od P. J. na rzecz Miasta S. W. – Zarządu (...) w W. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;

III. przyznaje kuratorowi adwokatowi M. B. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chełmie kwotę 77,92 zł (siedemdziesiąt siedem złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem wynagrodzenia.

Sygn. akt II Ca 482/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 3 kwietnia 2014 roku powód Miasto S. W. domagał się zasądzenia od pozwanej P. J. kwoty 222,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 czerwca 2013 roku, tytułem opłaty za dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu oraz należności przewozowej.

*

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Chełmie:

1. zasądził od pozwanej P. J. na rzecz powoda Miasta S. W. Zarządu (...) w W. kwotę 222,20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 29 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;

2. zasądził od pozwanej P. J. na rzecz powoda Miasta S. W. Zarządu (...) w W. kwotę 150 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2013 roku o godzinie 7.27 P. J. jechała autobusem Zarządu (...) w W. – linią oznaczoną nr (...) bez ważnego biletu na przejazd, co ujawniła kontrola przeprowadzona na odcinku K. – Centrum. Wobec tego została ona

zobowiązana do zapłaty należności za przewóz w kwocie 2,20 zł oraz opłaty dodatkowej w kwocie 220 zł. Pozwana nie uregulowała należności w ustalonym terminie płatności, który upływał w dniu 28 czerwca 2014 roku.

Sąd Rejonowy wskazał, że stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do odmówienia im przymiotu wiarygodności.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne. Między stronami procesu doszło do zawarcia umowy przewozu osoby. Oznacza to, iż do oceny sytuacji prawnej stron znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173, ze zm.).

Zgodnie z art. 16 ust. 1 cyt. ustawy umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Pozwana zawarła z Miastem S. W. umowę przewozu, bowiem znajdowała się w autobusie miejskim. Zgodnie z przepisami cyt. ustawy pasażer ma obowiązek dokonać opłaty za przejazd, tj. skasować bilet „niezwłocznie po zawarciu umowy”, a więc po wejściu do autobusu. Pozwana nie dopełniła tego obowiązku.

Zgodnie z art. 33a ust. 3 cyt. ustawy w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową lub wystawia wezwanie do zapłaty. Takie też wezwanie, ze wskazaniem należnych opłat za przejazd jak i opłaty dodatkowej, zostało wystawione przez kontrolera i podpisane przez pozwaną. W ten sposób pozwana zaakceptowała swój dług z tytułu przejazdu bez ważnego biletu.

W pozwie powód domagał się łącznej kwoty 222,20 zł (220 zł z tytułu opłaty dodatkowej za przejazd oraz kwoty 2,20 zł z tytułu należności za przejazd). Wysokość tych opłat znajduje oparcie w uchwale nr XVI/301/2011 Rady m. st. W. z dnia 26 maja 2011 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. st. W..

Powód zasadnie żądał również odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 29 czerwca 2013 roku, gdyż pozwana powinna była spełnić świadczenie w ciągu dwóch tygodni od wystawienia wezwania, to jest do dnia 28 czerwca 2013 roku (art. 481 § 1 k.c.).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Rejonowy uzasadnił art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu strona przegrywająca jest obowiązana zwrócić stronie wygrywającej koszty procesu. Na koszty procesu po stronie powoda złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w kwocie 60 zł – w wysokości określonej w § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490), kwota 30 zł opłaty od pozwu oraz kwota 60 zł poniesionych wydatków na wynagrodzenie za sprawowanie funkcji kuratora procesowego pozwanego przyznane zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1476).

*

Apelację od tego wyroku wniósł w imieniu pozwanej ustanowiony kurator dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości i zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę jako wiarygodnych dowodów przeprowadzonych w sprawie, skutkującą przyjęciem, iż to pozwana zawarła umowę przejazdu,

2. przepisów prawa materialnego, tj. art. 179 k.r.io., poprzez zaniechanie przyznania wynagrodzenia kuratorowi mimo zgłoszonego żądania.

Kurator pozwanej w jej imieniu wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania odwoławczego według norm prawem przepisanych, a także o przyznanie kuratorowi wynagrodzenia i zwrotu kosztów za postępowanie przed Sądem drugiej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za własne.

Sąd Rejonowy dokonał również prawidłowej oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego, którą Sąd Okręgowy podziela i zbędne jest jej powtarzanie.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący kurator pozwanej nie przedstawił żadnego logicznego wyjaśnienia, dlaczego przedłożone przez powoda wezwanie do zapłaty miałyby nie odpowiadać prawdzie. Wskazuje ono datę, godzinę i miejsce (pojazd określonej linii o oznaczonym numerze), którym podróżowała wówczas pozwana bez ważnego biletu, jak również zawiera jej dane osobowe, dane dokumentu potwierdzającego tożsamość i jej podpis. Nie zostało w żaden sposób uzasadnione, dlaczego pozwana podpisała ten dokument, jeśli nie podróżowała wówczas bez ważnego biletu. Nie ma też żadnych przesłanek, by stwierdzić, że jakaś inna osoba mogła się posłużyć danymi i dokumentem tożsamości pozwanej, a pozwana nie udowodniła, że nie podpisała tego wezwania (w tym zakresie to ją z mocy art. 253 k.p.c. obciążał ciężar dowodu).

Sąd Rejonowy trafnie też przyjął, że pozwana korzystając ze środka publicznego transportu zbiorowego zawarła w ten sposób umowę przewozu (art. 16 ust. 1 Prawa przewozowego, poprzez dorozumiane przyjęcie oferty – por. A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, Prawo cywilne. Zarys części ogólnej, Warszawa 1996, s. 258 – 259). Zgodnie z art. 33a ust. 3 Prawa przewozowego wobec braku odpowiedniego dokumentu przewozu jest ona zobowiązana do zapłaty należności za przewóz i opłaty dodatkowej, a za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego – również odsetek ustawowych (art. 481 § 1 i § 2 k.c.).

Nie jest trafny podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 179 k.r.io. Kurator pozwanej nie został ustanowiony na podstawie przepisów k.r.io., ale na podstawie przepisów k.p.c. i kwestię wynagrodzenia kuratora reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, wydane na podstawie art. 9 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 594, ze zm.).

Dodać należy, że Sąd Rejonowy przyznał wynagrodzenie kuratorowi dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej, tyle, że uczynił to odrębnym postanowieniem z dnia 4 lutego 2015 roku (k. 64).

Pozwana nie sformułowała żadnych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu, a Sąd Odwoławczy z urzędu uwzględnia tylko naruszenie prawa materialnego oraz nieważność postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, sygn. II CSK 400/07, Lex nr 371445). Nie było zatem podstaw do zmiany tego rozstrzygnięcia.

Z tych wszystkich względów apelacja pozwanej podlegała oddaleniu, a na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania odwoławczego obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej.

Na podstawie § 1 ust. 1 i ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej należało przyznać kuratorowi ustanowionemu dla pozwanej (adwokatowi) wynagrodzenie w stawce odpowiadającej wynagrodzeniu adwokackiemu, podwyższonej o podatek od towarów i usług.

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.